

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ

ΚΑΙ ΝΤΥ ΚΑΙ ΛΕΙ

Μ' ἔνα κατάσπρο μάργιαρο, τρανὸν ἐὰν τὴν Ηεντέλην,
'ς τὸν τόρον πῶκαν' ὁ Θεός τὸν ἥλιο δουλεῦμένο,
μὲ σκαλωσιὰ ποὺ νὰ βαστοῦν 'ς τὰ σύννεφα οἱ ἀγγέλοι
καὶ νὰ σὲ βλέπῃ τᾶπειρο ἐκεῖ ἀνεβασμένο !

Μὲ τοῦ Μιχαηλάγγελου 'ς τὰ χέρια τὸ κονδύλι,
μὲ τὴν οὐράνια σκέψη του βαθειὰ 'ς τὸ μέτωπό σου
νὰ 'νειρευθῆς ἐκείνηνα 'ς ἀθάνατη μιὰ στήλη,
ἀδελφικὰ πωτάτερα ἀφ' οὗ μὲ τὸν Θεό σου

μιλάσσης καὶ 'σὰν τὴν ἴδη ἔτοι τρανὰ πλασμένη
νὰ πέσῃ ὁ γέρως ὁ Καιρὸς καὶ νὰ τὴν προσκυνήσῃ —
"Ἄχ ! τέτοι' ἀγάπης σ' τὴν καρδιὰ σοῦ ἔχει ἀναμμένη,
ῷ ποιτή ! — Καὶ τῶνειρο αὐτὸ σοῦ λὲν θὰ σθύσῃ !

Α. ΣΗΜΗΡΙΟΤΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΔΙΑ

(Ιδε σελ. 51 ἀριθ. 7)

Mendelssohn «Τραγούδια χωρίς λόγια».

Venetianisches Gondellied.

Τὰ Βενετικὰ τραγούδια μέσα σ' αὐτὴ τὴν συλλογὴν είναι τρίχ· ἀρ. 6, 12 καὶ 29.

Καὶ στὰ τρία ἐπικρατεῖ μὲ ἀμύρητην ἀπλότητα ἡ ἕδια ἔμπνευσις, καθὼς καὶ ἡ ἕδια ρυθμικὴ κίνησις ποὺ μεταχειρίζονται ἐν γένει ὅλοι: ὅσοι γράφουν Barcarolles γιὰ νὰ εἰκονίσουν τὴν ἡσυχὴν καὶ ἀπαλὴν κίνησι τῆς βάρκας μέσα στὰ ἡρευκ νερά. Ο Mendelssohn δεύγεται σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τελείωτερος ἀπὸ ὅλους. "Ἔχουν οἱ ἄλλοι κλασικοὶ πολὺ ὑψηλοτέρας ἔμπνευσεις, ἀλλὰ κάνεις δὲν μπόρεσε νὰ ποδώσῃ τέσσερα τέλεια καὶ πιστὰ ὅλη τὴν ἀρραστὴ μαγείαν, ὅλο τὸ μυστικὸ καὶ ἀσύλητο θελγητὸ μῆχανή της Βενετικῆς, ὅπως ὁ Mendelssohn τὸ ἀποδίδει στὸ δεύτερο ἰδίως ἀπὸ τὰ τρία τραγούδια (ἀριθ. 12) τοὺς ὄποιους καὶ μιὰ μικρὴ ἀνάλυσι θὰ προσπεκθήσω νὰ δώσω ἐδῶ. "Ω! ὅσοι νοιώθουν βαθειὰ πληγωμένην τὴν καρδιὰ τους, ὅσους ὁ πόνος παρακολουθεῖ ἀλύπητα καὶ τοὺς ξεσγίζει μὲ τὰ φραγμακωμένα νύχια του τὰ ἀσπλαχνά, ἢς τὸ ἀκούσουν τὸ θειό Βενετικό τραγούδι καὶ θὰ λησμονήσουν γιὰ λίγες στιγμές. Βενετία μαρικὴ γάρκ τῶν ὄνειρων!

Πόσες φορές στὰ πειό βαθειὰ ὄνειροπολίμωτά της ἡ ψυχὴ, τὴν ἰδέαν τῆς εἰτηγίας τῆς ἀπολέτου μὲ τὸ δικό σου ὄνομα τρώειται, ὅταν σὲ νύχτας ἀσεληνης τὸ βαθὺ μυστήριο ἡ μαρικὴ γόνδολα γχιδεύη μαλακὴ τοῦ ἔκπουσμένου κόλπου σου τὰ πλάτει ! "Οταν τοὺς πόνους τοὺς ἀκοίμητους ποὺ βασανίζουν τὴν καρδιὰ μερόνυχτα ἀποκοιμίζῃ γιὰ λίγο ἡ θειὰ γχλήνη ! ἡ γχλήνη ἡ γλυκειὰ τῆς νύχτας τῆς ἀσεληνης, τῆς σιγαλῆς, ποὺ χύνεται ἀπάνω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸν ἔχαστερο, κι' ἀπὸ τὸν μαρικὸ τὸν κόλπο κάτω, ποὺ φάνεται κι' ἐκείνος σὰν δεύτερος οὐρανὸς μὲ τὸ καθηρέφτισμα τῶν ἀστρῶν στὰ ἀκίνητα νερά του...

"Γόνδολα προχωρεῖ ἀπαλὴ καὶ ἡσυχὴ ἐνῷ μὲ τὴν ἕδια ὄμαλὴ κίνησι ἀκούεται μιὰ γλυκυτάτη μελωδία: εἶνε ἔρωτος θειό τραγούδι... Δὲν ἔχει ὅμως τὴν ἀσθενικὴ περιπάθεια τοῦ Chopin, ποὺ πρόξενει τόσο κακὸ μὲ τὴ θλιβερά της ἀπεισιοδοσίας σὲ μιὰ καρδιὰ πονεμένη. Περιπαθέστατο τραγούδι κι' αὐτὸ, ἀλλὰ σὰν βαλσαμο παρηγορητικό, ποὺ κάθε τένος του σταλαχτεῖ σὰν παρηγοριδές θειό στάλαχμον στῆς καρδιῆς τὶς ἀνοικτὲς πληγές καὶ τὸν ἀκοίμητο πόνο τους γιὰ λίγο ἀποκοιμίζει... Ή γόνδολα προχωρεῖ ἀπαλὴ καὶ ἡσυχὴ, καὶ τοῦ ἔρωτος τὸ θειό τραγούδι ἀκούεται γωρίς τρικυμίας καὶ πάθους βογγήτα, γωρίς λυγμούς ὀδύνης, γωρίς φωνές ἀπελπισίας.

Καὶ ἡ φαντασία πλανεμένη ἀπ' τὴν μελωδία τη-